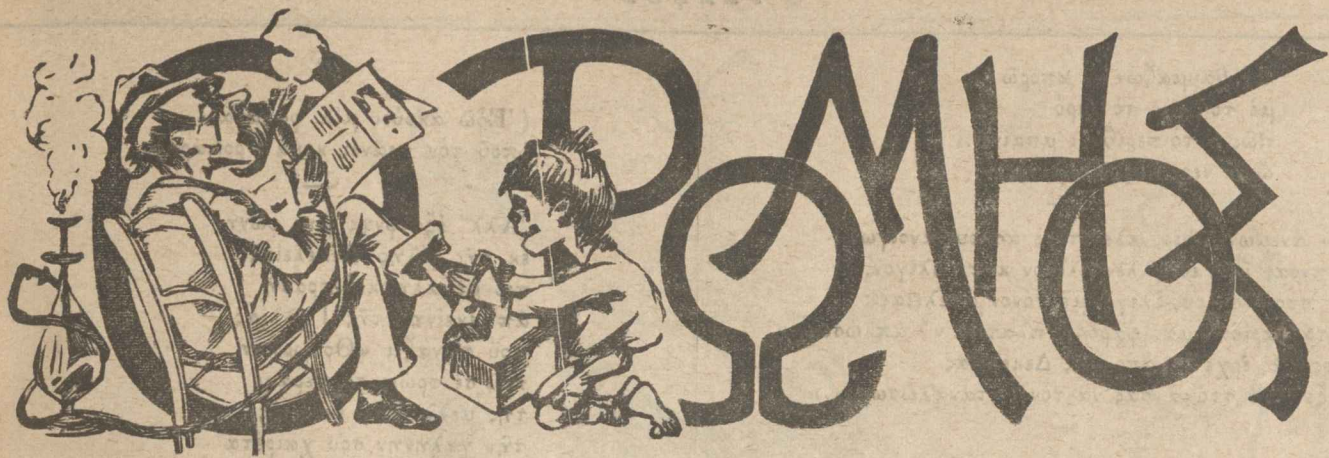

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἑννενηντα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ψᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάζια κι' ἑντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **διὰτὸ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — εἴνεκεν συνορμητικῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη
κι' ἀλλάζουν ὅλοι σπῆτι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἑβδομηντα ἔξη.
ἔτοῦ δὲ κάθε βλάκα ποῦ θὰ μᾶς ἐμπαιξῇ.

Τῆς Κηφισσιᾶς ὁ Θεοδωρὴς
ἀγριεμμένος καὶ βαρὺς.

Α'

(Ἐδῶ μᾶς λείπει γι' ἀναψυχὴ
πῶς ἐπερνοῦσε ἴσῃν ἐξοχή.)

Ἔως τώρα Κιγκινάτος
καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸ κράτος
μὲ τὴν σπάθα μου ὅτῃ θήκη
ἔχασκα ἴσῃν Κιφισσιᾶ,
κι' ἐρουφοῦσα σὰν τζιτζίκι
τοῦ Βορείου τὴν ὁροσιᾶ.

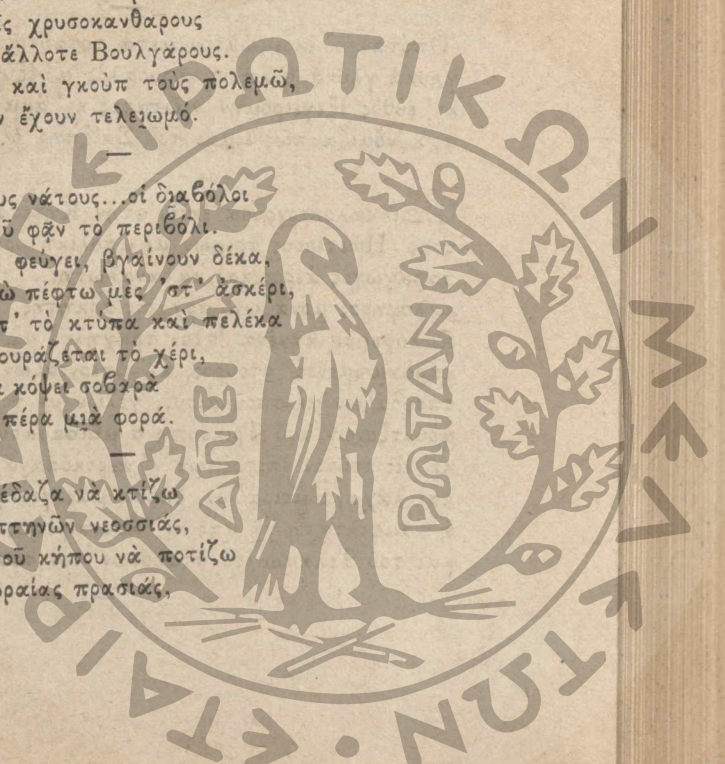
Εἶχα φίμωτρον ὅτὸ στόμα
καὶ ὅτους φίλους καὶ ὅτὸ κόμμα
ὠμιλοῦσα ἐκεῖ πέρα
μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα.
πίνων ἄφθονον ἀέρα
ὅπως ἄλλοτε σουμάδα.

Θεωδωράκη τί σιγᾶς;
μ' ἐρωτοῦσαν σοβαροί...
περιμένω ἐκλογὰς
ἀπαντοῦσα μὲ βαρὺ,
καὶ τὸν Βόρειον ὡς τότε
μετ' ἐμοῦ καὶ σεῖς θὰ τρώτε.

Ἔως τότε ὅπως ὅπως
θὰ φονεύω ἀπανθρώπως
ἀγενεῖς χρυσοκανθαροὺς
ὅπως ἄλλοτε Βουλγάρους.
Γκάπ καὶ γκούπ τοὺς πολεμῶ,
μὰ δὲν ἔχουν τελειωμῶ.

Νάτους νάτους... οἱ διαβόλοι
θὰ μοῦ φᾶν τὸ περιβόλι.
Ἐνας φεύγει, βγαίνουν δέκα,
κι' ἐγὼ πέφτω μὲς ὅτ' ἀσκέρι,
κι' ἀπ' τὸ κτύπα καὶ πελέκα
μοῦ κουράζεται τὸ χέρι,
πούχα κόψει σοβαρὰ
πέρα πέρα μιὰ φορά.

Διεσκέδαζα νὰ κτίζω
τῶν πετηνῶν νεοσιᾶς,
καὶ τοῦ κήπου νὰ ποτίζω
τὰς ὠραιὰς πρασιᾶς.

καὶ θαυμάζων ν' ἀπορῶ
 μέ τὸ κρῦο τὸ νερὸ
 πῶς 'στὸ περιβόλι μπαίνει...
 ὦχ! νεραντζοφιλημένη.

Καὶ τῶν ἀνέμων ὁ θεὸς κλειστὸς ἄσους ἀνοίγων
 λεπτὰς πνοὰς μᾶς ἐστελλεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
 κι' ἐγὼ 'στους φίλους ἔλεγα μέ τόνον ἀφελείας:
 αἴλατε τὰς ἀρίδας μας φαρῶν πλατεῖά ν' ἀπλώσωμεν,
 ὁ Βόρειος μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τῆς Δεκελείας
 κι' ἀνοίξετε τὸ στόμα σας νὰ τὸν καταναλώσωμεν.»

Καὶ μόλις κατετρώγαμεν μέ μάτια σὰν γαρίδα
 τὴν πρώτην του μερίδα,
 μερὶς Βορείου δροσεροῦ μᾶς ἤρχετο δευτέρα
 τῆς πρώτης καλλιτέρα.

Μὰ καὶ μερίδες ἤρχοντο Βορειοδυτικοῦ
 κι' ἐγέμιζαν οἱ πνεύμονες τοῦ κάθε νηστικοῦ,
 κι' ἐγὼ τὰς ἐκατάπινα μέ ξέσκεπο κεφάλι
 κι' ἄερος κατανάλωσις ἐγίνετο μεγάλη.

Καὶ κατελάμβανε γλυκὺς τὰ βλέφαρά μας ὕπνος
 καὶ μυστικὸς ἐφάνετο πῶς ἐτελεῖτο δειπνος,
 ἐγὼ δὲ κόπτιον κάποτε τεμάχιον ἄερος
 ἐφέλλιζα 'στὼν φίλων μου τοὺς πρώτους κατὰ μέρος:
 ἀφάγετε πάντες, πῖστε ἀέρα Δεκελείας,
 οὗτος ἐστὶν ὁ ζεῖωρος ἀήρ τῆς Βασιλείας.

»Δὲν φέρει δρόσον μοναχὰ καὶ ρώμην κι' εὐεῖαν,
 ἀλλ' ἔχει κι' ἀνεκτίμητον πολιτικὴν ἀξίαν,
 καὶ τοῦτον κοπανίζοντες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
 τὸ κόλπο λησμονήσετε τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας.»

Ὅποταν δὲ κυττάζων ἄειποτε 'ψηλὰ
 εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον 'τραβοῦσα τοῦ Μελά,
 προτοῦ φαγὶ προστάξω ἄλλοδαπὸν κι' ἐγχώριον
 μέ στόμφον παπαγάλου Κοινοβουλευτικοῦ,
 'φώναζε τὸ γκαρσόνι «μία μερίδα Βόρειον
 μέ 'λίγη γαρνιτούρα Βορειοδυτικοῦ».

Ὅποταν δ' ἐκοιμώμουν μετὰ τὸσαῦτα δειπνα
 γλυκὰ γλυκὰ ὁ λάλος κορυδαλὸς μ' ἐξύπνα,
 κι' εὐθὺς ἐξεγειρόμην νεώτατος κι' ἀκμαῖος,
 ποῦ 'νόμιζα πῶς εἶμαι τοῦ Σαίξπηρ ὁ Ρωμαῖος.

Ἔτσι καλοπερνοῦσα ἐκεῖ 'στὴν Κηφισσία,
 τοὺς Ἡμετέρους τρέφω μέ πόλικη δροσιά,
 παραγωγὸς ἄερος καὶ καταναλωτῆς,
 καλόγηρος μονάζων, ἀρχαῖος ἀσκητῆς,
 Καλόγερον κανένα 'στὸν τράχηλον μὴ φέρων,
 καρδαμωμένος, ντούρος, κι' ὑπερνεάζων γέρων,
 σπουδάζων μέ σπουδαίους, γελῶν μέ τὺς γελοίους,
 μουντζόνων τοῦ Τρικοῦπη συμβιβασμοὺς δολίους
 κι' εἰς τοῦτον ἐπιτρέπων ν' ἀεροκοπανᾷ,
 καὶ λάχανα μοιράζων, ὅποια μᾶς γεννᾷ
 ἢ παμφιλτάτη γῆ μας κι' ἀσυναίρετως γέα,
 καὶ τοῦ Τελαμωνίου στομόνων τὸν σφαγία.

B'

(Ἐδῶ ἀκούει μία φωνάρα,
 ὅπου τὸν πιάνει κρύα τρομάρα).

'Αλλ' ἐξαίφνης μιὰ φωνὴ
 ἐκ τῆς φίλης Δεκελείας,
 πρὸ μεγάλη καὶ τρανὴ
 ἀπ' ἐκείνην τῆς Γαλλίας,
 μοῦ φωνάζει «Θοδωράκη,
 ποῦ σὲ τρώει τὸ μεράκι
 τῆς μελλούσης ἐκλογῆς,
 τὴν γαλήνην σου χαιρέτα
 καὶ τὸ φῖμωτρον παραίτα
 τῆς ἀνωφελοῦς σιγῆς.

Ἄφες κώμους καὶ θαλίας,
 κι' ἂν ὁ Γλαῦδων τῆς Ἀγγλίας
 εἶναι λέγουν ξυλοσχίστης
 κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶσων φίλων
 ἄδικα τοῦ βγαίν' ἡ πίστις
 μέ τὸ κόψιμο τῶν ξύλων,
 ὅμως σὺ ποσὼς δὲν κάνεις
 γιὰ σκαφτιᾶς καὶ μπαζεθάνης.

Σὺ, Θοδωρῇ, 'γεννήθηκες γιὰ σκῆπτρα Βασιλείων
 καὶ 'λίγο δημοκρατικὸς καὶ 'λίγο Ναπολέον,
 καὶ μετὰ τόσα ποῦπαθες καὶ πιθανὸν νὰ πάθης
 ἀκόμη δὲν εἰμπόρεςες τὸ φόρτε σου νὰ μάθης.
 Καὶ τώρα λάβε τὸ σπαθὶ κι' ἀγρίως δάγκανέ το,
 ἐφ' ᾧ δ' ἐκλήθη ἕκαστος εἰς τοῦτο καὶ μενέτω.

Γ'

(Ἐδῶ δι' ἐκστρατείας ἐτοιμάζεται,
 ποῦ μόνο τῆς ἀκούτε καὶ τρομάζετε.)

Πάλιν ἀστράπτω, πάλιν βροντῶ,
 καὶ πάλιν βάζω τὸ τρικαντό.
 Ἀκολουθεῖτε, στρατεύματά μου,
 ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου,
 ἐμπρός Στερλίτσαι καὶ Λασκενάτοι
 καὶ Κονδοτιέροι καὶ Κορδονάτοι.
 Ἄλτ' λά 'στὸν τόπο, μπάμ. μπουμ. κτυπῶ,
 καὶ γιὰ τὸ μέλλον στρατοκοπῶ.

Ἀκροπόλεως ἀλώσεις, συμφορὰ καὶ δυστυχία,
 ξεκοιλιάσματα στρωμάτων, πειθαρχία κι' ἀναρχία,
 ὅλα μπλέκουν μὲς 'στὸν νοῦ μου καὶ τὸν ἐπαναστατοῦν
 καὶ σὰν ἀνθρωπο μέ σοῦστα πρὸς τὰπάνω μέ πετοῦν.
 Θέλω νόμους, θέλω στάσεις, καὶ μπουναῖα καὶ φουρτούνα
 καὶ τοὺς φαύλους νὰ σπαράξω, ποῦ μοῦ 'τίναξαν τὴν γούνα.

Κονδοτιέροι, Λασκενάτοι καὶ Στερλίτσαι καὶ λοιποὶ,
 σὰν τὸ πράσσο μὲς 'στὴ μέση πᾶς κοκότος ἄς κοπῇ,
 ποῦ δὲν θέλει τὰ ρουσφέτια, τὰς κοινὰς συναλλαγὰς...
 θέλω νόμους, θέλω στάσεις, καὶ πρὸ πάντων ἐκλογὰς.

Δ'

(Ἐδῶ πολέμους κυττᾷ τρελλούς
 καὶ τὸ πεδίον τῆς Καρκαλοῦς.)

Ἀναστήσου σὰν καὶ πρῶτα, μακαρίτις Καρκαλοῦ,
 ἔλα μάτια μου καὶ φῶς μου, ἔλα πάπια τοῦ γιγαλῶ,
 τὸν γενναῖον Στρατηλάτην γενναίωτον νὰ κάμης...
 νάτην νάτην... ἐκινήθη σὰν τὸ δάσος τῆς Βιργράμης.
 'Στὰ μεγάλα της πεδία μαχηταὶ βουίζουν τόσοι
 κι' ὁ Μακκῶφ κατὰ τοῦ Μακκῆθ ἐξορμᾷ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Γιὰ κυττάξ' ἐκεῖ κάτω φεγγόβολημα πυρσῶν
 καὶ θεάρατο καζάνι ἀπαισίων μαγισσῶν.
 Τὰ παραξενὰ των μούτρα μέ Σαρδώνιον μοῦ δείχνουν
 καὶ πηδῶσαι καὶ σκιρτῶσαι 'στὸ καζάνι μέσα ρίχνουν
 Ἀκροπόλεως στοιχεῖα, πισστήρια βαρεῖα,
 καὶ μοῦ λένε «βάστα γέρο καὶ Μεσσία τοῦ Μωρηᾶ.»

Ε'

(Ἐδῶ πηγαίνει 'στὴν Καρκαλοῦ
 καὶ 'βρίσκει διάνους τουρλοῦ τουρλοῦ).

Πρὸς τὴν γῆν τῆς Καρκαλοῦς μου τρέχω τρέχω καὶ καψῶν
 καὶ σημαίας τῆς Γαλλίας ὑπερύψηλος ὑψῶν.
 Νάτην νάτην, ἐκινήθη, καὶ κοπάδια φθάνουν γάλοι
 τὸν Γαλλόφρονα ν' ἀκούσουν σὰν τί λόγος θὰ τοὺς βγάλῃ.
 Ζήτω λέγω τῆς Γαλλίας καὶ θυμῶμαι τὰ παλῆα,
 καὶ κλοῦ κλοῦ φωνάζουν πάλι τὰ φιλόγαλλα γαλιᾶ.

Καρκαλοῦ μου, Καρκαλοῦ μου, μὴ ποτὲ μ' ἐγκαταλείπης...
 ἔως τῶρ' ἀεραναύτης καὶ νταῆς ἀνεμοκτύπης
 ἔκανα πῶς ἡσυχάζω σὰν τοῦ Σχίλλερ τὸν Φιέσκο
 καὶ θαρροῦσανε καμπόσοι πῶς ἡμέρωσα 'στὸ φρέσκο.

'Αλλ' ἐξαίφνης ἐβρυχήθη ὁ κοιμώμιος ὁ λέων
 καὶ 'στ' αὐγὰ τοῦ Κκιγκινάτου ἐπράσθη Ναπολέον.

Δὲν ἀντέχω 'στὴν γαλήνην... ποῖα φύσις! ποῖα κράσις!...
 ὅλα πάλιν μοῦ φωνάζουν «σῆκω, Θόδωρε, νὰ δράσῃς».

Καὶ θὰ δράσω καὶ θὰ δράσω
 καὶ τὸ νέο μου Κορδόνι
 σὰν θηλεῖά θὰ τὸ περάσω
 σὲ καθένα κουφαηδόνι.

Σ'

(Ἐδῶ φαντάζεται πῶς κάποιους βλέπει
 καὶ πῶς εἰς ἀτακτον φυγὴν τοὺς τρέπει.)

Ποῖος εἶσαι σὺ 'μπροστά μου καὶ γιατί μέ βλέπεις ἔτσι;
 τάντερά σου θὰ τα βγάλω νὰ τὰ ψήσω κοκορέτσι.
 Ἄμμι σὺ ποῖος εἶσαι πάλι ποῦ μ' ἐγγίσεις, παστρικά;
 σὲ γνωρίζω, Βόρειέ μου καὶ Βορειοδυτικέ...
 πνέεις ἐκ τῆς Δεκελείας... μὴ σιμώνης... πίσω 'πίσω...
 φέρετέ μου γουδοχέρι νὰ τὸν κατακοπανίσω.

Ζ'

(Ἐδῶ τὸν πιάνει τὸ μπουρί
 κι' ἀρχίζει νὰ παραληρῇ.)

Νάμει πάλιν Βοναπάρτης,
 κοκκινόσκυρος ἀντάρτης,
 πότε σκούφια, πότε κράνος,
 Λη-Χοῦ Τσάγκ καὶ Ταμερλάνος,
 τῶν θεσμῶν πιστὸς θεράπων
 δι' αὐτοὺς κτυπῶν βαρέως,
 καὶ πολέμαρχος Ἰάπων
 κι' ἐρυθρόδερμος Κορέας,

Μανδραϊνός καὶ Μικάδος
δίχως κότσο, δίχως στέμμα,
καὶ 'στὰς φλέβας φέρων αἷμα
γενναϊόφρονος Ἀρκάδος.

Η'.

(Ἐδῶ τελειώνει πλέον τὸ ντελρίο
χάρις 'στὸν Φασουλῇ τὸν ἀλιτήριο.)

Πότε κάτω, πότε ἑπάνω,
τάχυρα κομμάτια κάνω
καὶ τὸν ἄνεμο κουβάρι...
μία δύο... μπουμ καὶ βάρει.

Μεγάλη πείνα μεγάλη μούρλα...
ἐμπρὸς τρουμπέταις, ἐμπρὸς ταμπούρλα.
Θέλω πολέμων καπνὸν καὶ φρίκην,
θέλω γιουρούσι παντοῦ ζουρλό,
θέλω Μαρέγκου μεγάλην νίκην,
θέλω καὶ πτώσιν τοῦ Βχτερλώ.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ἔλεγεν ὁ Βοναπάρτης μόνος
κι' ἐπέτα πρὸς τὴν Καρκαλοῦ καὶ τὴν Ἀουστερλίτση,
κρυφὰ κρυφὰ ὁ Φασουλῆς προβάλλει ὁ Βουρβόνος
καὶ τοῦ φωνάζει τρεῖς φοραὶς : «κυρ Μπωναπάρτη πρίτσι»).

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.—Ἐμπῆκαν καὶ 'στὸ σπῆτι μου...
Π.—Τί λές, μωρέ σακάτη;
Φ.—Θαρρῶ πῶς ἦσαν ἀναμιξὶ πολῖται καὶ σπαθατοί.
Π.—Χριστέ καὶ Παναγία μου...
Φ.—Δὲν μ' ἄφησαν σκουπίδι
καὶ θάλασσα μοῦ τάκαμν ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κρεμμύδι.
Π.—Μίλα καλὰ, βρέ Φασουλῇ...
Φ.—Μὴν εἶσα, φοβιτσάρης...
κι' ἐμένα μ' ἐξεκοίλισαν δὴ τρεῖς 'στὴν κάμαρά μου,
κι' ὁ νηστικός ὁ σκύλος μου κι' ἀχόρταγος λιμάρης
σὰν λυσσασμένος ρίχτηκε νὰ φάῃ τὰντερά μου,
μὰ μόλις τὸ στομάχι του ἐφάνη πῶς βρύνει
τοῦχυσαν ἔξω τὰ μαλαὰ μὲ φοβερὸ ματσούκι,
καὶ σὲ μπουκάλι τὰβαλαν γεμάτο γλυκερίνη
καὶ τὰστειλαν εἰς τὸν γνωστὸν λυσσίατρον Παμπούκη.
Ἐγὼ δὲ τότε, Περικλῆ, κραυγάζων ὠμίμενα
πηγαίνω 'στὸν Πρωθυπουργό μ' ἐντόσθια χυμένα,
καὶ σῶσε Σῶτερ, τσαμπουνῶ, κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῇ
ἂν καὶ τοιοῦτον πάθημα δὲν βλάπτῃ καὶ πολὺ,
γιατὶ δὲν θάχω πιά κοιλίαν νὰ συχογουργουρίζῃ
κι' ἐπὶ τῆς βασιλείας σου λιμὸς νὰ τὴν θερίζῃ,
ἐκεῖνος δὲ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς οἰκτεῖρας
μοῦ λέγει «ξεφορτώσου με, δὲν εἶμαι πιά Σωτήρας».

Πηγαίνω καὶ 'στὸν Θόδωρο, κι' ἐχάρη προφανῶς
εἰπὼν ἀξιοσέβαστον κι' αὐτὸ τὸ γεγονός,
καὶ γουδοχέρι μουδεῖξε μεγάλο γιὰ φοβέρα
καὶ ρητορείαν δι' αὐτὸ σπουδαίαν ἐδαπάνησε,
καὶ τέλος πάντων Βόρειον μ' ἐνόμισεν ἄερα
καὶ μία 'στὸ Δοξαπατρί μ' ἐκείνο μοῦ 'κοπάνισε.
Τρέχω καὶ 'στὸν Διάδοχον καὶ γονατίζω χάμω
πικρότατα καὶ δίκαια παράπονα νὰ κάμω,
κι' αὐτὸς μοῦ λέγει «ἀδίκαια ξεκοίλισμένος κλαῖς,
στάσου νὰ γίνω Βασιληᾶς καὶ τότε μοῦ τὰ λές».
Τὸν σεβαστὸν Διάδοχον ἀφίνω βιστικὸς
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον ἐπιστολὴν σκαρόνω,
ἐκεῖνος δὲ μ' ἀπῆντησε πολὺ λακωνικῶς :
«γράφει μοῦ τῆς ζημίας σου κι' ἐγὼ σοῦ τῆς πληρόν».
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές 'στὴν πίστι σου χωρὶς νὰ κοροϊδέψῃς
ξεκοίλισμένος ἔκαμες αὐτὰς τὰς ἐπισκέψεις,
καὶ πῶς δὲν ἔγινε γνωστὸν τοιοῦτον γεγονός
κι' ἀφοῦ σ' ἐξεκοίλισαν πῶς εἶσαι ζωντανός;
Φ.—Κι' ἐγὼ θυμάζω πῶς μ' αὐτὸ δὲν 'τίναξα τὰ κῶλα,
μὰ φτοῦ σου, βρέ βλακέντιε, ποῦ τὰ πιστεύεις ὅλα.
Π.—Λοιπὸν δὲν σοβαρεύεσαι καὶ διόλου δὲν σπουδάζεις
κι' αὐτὰ μονάχα μοῦ τὰ λές γιὰ νὰ διασκεδάζῃς;
Φ.—Ἐέρω πῶς μὲ τάστειλα μοῦ μεγάλως σὲ λυπῶ,
ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλι μου στριφογυρᾷ σὰν θῆουρα
καὶ δὲν εἰξεύρω, Περικλῆ, τί διάβολο νὰ 'πῶ
γιὰ νὰ γεμίσω τοῦ «Ρωμηοῦ» τὴν παλαιοπατσαθούρα.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν, παληάνθρωπε, χαστούκια δυνατὰ
ὅπου μ' ἐκατατρόμαξες μὲ τέτοια χωρατὰ.

Εὐχαριστήρια θερμὰ πρὸς μίαν ποῦ μᾶς ἐκτιμᾷ.

Καὶ τοῦ Πανταζοπούλου ἡ δεσποινὶς Μαρία,
φιλόμους τὰ μάλα τῶν Καλαμῶν κυρία,
τῆς δεκαετηρίδος ἀκόμη θιασῶτις
ὡς δῶρον δι' ἐκείνην ρακὶ μᾶς στέλλει πρώτης,
ξεροψημένα σῦκα κι' ἐλθαῖς τῶν Κκαλαμῶν,
ἐφ' ᾧ εὐχαριστήσεις ἅς λάβῃ παρ' ἡμῶν.

Εἰς τὸ μνημόσυνον Φιφῆς Μερκούρη, ποῦ τὴν ἐκλάψανε κι' οἱ τροβαδοῦροι.

Πατέρα δύστηνε, δόλιχα μαννοῦλα,
πῶς τὴν ἐχάσατε τέτοια νυφοῦλα;
Καὶ σὰν πέτουσε τρελλὰ κοντὰ σας
κι' ἐκελαῖδοσε 'στὰ γονατὰ σας,
καὶ τότες ἦσαν ἕνας ἀφρός,
μικρὴς Νεράϊδας ἱσκιὸς λαφρός.

Καὶ σύ, πατέρα, καὶ σύ, μαννοῦλα,
τὴν ἐθαρρῶδες τῆς γῆς παιδοῦλα,
ὡς ποῦ σας ἐφυγε μιά μαῦρ' ἡμέρα
σὰν ἄσπρο, σύννεφο μὲ τὸν ἀγέρα

Παρακαλεῖτε τὴν μονάχα τώρα
τὴν ἀγγελομορφὴν τὴν ἀσπροφώρα,
κι' ἂν ὀλοζώντανῃ σὰν πρὶν ἐμπρὸς σας
μέσ' ἀπ' τὰ σάββηνα δὲν ξαναβγῇ,
τὴν νύκτα νᾶρχεται μὲς 'στ' ὄνειρό σας
καὶ νὰ τὴν χάνετε μὲ τὴν αὐγή.